

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 490/2024-26

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. AŽALTOVIČ & PARTNERS s. r. o., Pred poľom 1652, Trenčín, proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica č. k. 4C/43/2019-67 z 2. júna 2020, rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 17Co/105/2020-103 z 28. októbra 2021 a uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/152/2022 z 15. novembra 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkové okolnosti prípadu

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 14. februára 2024 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutiami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť konajúcim súdom na ďalšie konanie a priznať mu náhradu trov vzniknutých v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že v konaní vedenom Okresným súdom Považská Bystrica (od 1. júna 2023 Okresným súdom Trenčín, pozn.) pod sp. zn. 4C/43/2019 sa sťažovateľ podanou žalobou domáhal proti mestu [REDACTED] (ďalej len „žalovaný“) povolenia obnovy konania podľa § 397 písm. a) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) vedeného okresným súdom pod sp. zn. 4C/204/2010 (ďalej aj „pôvodné konanie“), v ktorom mal sťažovateľ procesné postavenie žalovaného a mesto [REDACTED] ako žalobca sa voči nemu domáhalo vydania bezdôvodného obohatenia za užívanie nehnuteľností bez právneho dôvodu za obdobie

od 9. decembra 2008 do 9. decembra 2010. Rozsudkom sp. zn. 4C/204/2010 z 25. novembra 2014 bol sťažovateľ v pôvodnom konaní zaviazaný nahradiť žalovanému (pôvodne žalobcovi) 55 156,98 eur s príslušenstvom. V časti výroku týkajúcej sa istiny krajský súd rozhodnutím z 29. septembra 2019 predmetný rozsudok okresného súdu potvrdil ako vecne správny a vo výroku o úrokoch z omeškania ho zrušil a v rozsahu zrušenia vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Po vrátení veci okresný súd opätovne rozhodol o príslušenstve istiny (úrokoch z omeškania) rozsudkom z 19. júna 2018, ktorý bol potvrdený rozsudkom krajského súdu z 29. novembra 2018. Sťažovateľ sa obnovy pôvodného konania domáhal, argumentujúc závermi obsiahnutými v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 8Cdo/186/2018 zo 17. júna 2019, v ktorom najvyšší súd v skutkovo a právne obdobnej veci tých istých strán sporu konštatoval nesprávne právne posúdenie otázky pasívnej vecnej legitímácie sťažovateľa. Predmetné rozhodnutie pritom sťažovateľ bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní. Právny názor vyslovený konajúcimi súdmi v pôvodnom konaní je preto v hrubom rozpore s názorom dovolacieho súdu vyjadreným v rozhodnutí sp. zn. 8Cdo/186/2018.

3. Napadnutým rozsudkom okresný súd žalobu sťažovateľa zamietol. V odôvodnení síce skonštatoval včasnosť podania žaloby, ako aj jej podanie oprávnenou osobou, avšak dospel k záveru, že posúdenie otázky pasívnej vecnej legitímácie, tak ako ju posúdil najvyšší súd v uznesení sp. zn. 8Cdo/186/2018, nie je prejudiciálnou otázkou, preto tam vyslovený právny názor nemôže zakladať dôvod na obnovu konania v zmysle § 397 písm. a) CSP. Súčasne sa predmetné rozhodnutie najvyššieho súdu síce týkalo strán pôvodného konania, avšak netýkalo sa rovnakého predmetu konania ako pôvodné konanie, keďže v pôvodnom konaní bolo predmetom konania zaplatenie náhrady za užívanie nehnuteľnosti sťažovateľom vo vlastníctve žalovaného mesta [REDAKOVANÉ] za obdobie od 9. decembra 2008 do 9. decembra 2010, pričom v konaní, v ktorom bolo vydané rozhodnutie dovolacieho súdu sp. zn. 8Cdo/186/2018, bolo predmetom konania zaplatenie náhrady za užívanie nehnuteľnosti za obdobie od 10. decembra 2012 do 10. decembra 2014. Okresný súd preto dospel k záveru, že podmienka prípustnosti obnovy konania spočívajúca v existencii rozhodnutia týkajúceho sa predmetu pôvodného konania nebola splnená.

4. Na základe odvolania sťažovateľa krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP. Vyslovil, že judikatúrny posun nie je dôvodom obnovy konania podľa § 397 písm. a) CSP. Zmena judikatury sa totiž nemôže vzťahovať na právoplatne skončené konania. Pripustením opačnej argumentácie by bol závažným spôsobom narušený princíp právnej istoty.

5. Proti predmetnému rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodil z § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. b) a c) CSP.

6. Napadnutým uznesením najvyšší súd dovolanie sťažovateľa odmietol ako neprípustné v časti namietanej vady zmätočnosti podľa § 447 písm. c) CSP a v časti namietaného právneho posúdenia podľa § 447 písm. f) CSP.

6.1. Vo vzťahu k namietanej vade zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP dovolací uviedol, že podľa jeho názoru spĺňa odôvodnenie rozsudku krajského súdu v spojení s rozsudkom prvoinštančného súdu všetky zákonom vyžadované náležitosti v zmysle § 393 CSP. S poukazom na konkrétne časti rozhodnutia odvolacieho súdu uzavrel, že namietanú vadu zmätočnosti v danom prípade nezistil.

6.2. Pokiaľ ide o namietané nesprávne právne posúdenie veci, dovolací súd z obsahu dovolania vyvodil, že sťažovateľ považoval za nesprávne vyriešenú právnu otázku „či je *judikatúrny posun, resp. existencia rozhodnutia Najvyššieho súdu SR vydaného po právoplatne skončenom konaní dôvodom obnovy konania podľa § 397 písm. a) CSP*“. Najvyšší súd posúdil prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, a nie podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, tak ako žiadal v dovolaní sťažovateľ, keďže ním nastolená právna otázka už bola dovolacím súdom v jeho praxi riešená, a to konkrétne v jeho rozhodnutiach sp. zn. 3Cdo/98/2011 a sp. zn. 5Cdo/116/2022. Na podporu správnosti svojho právneho záveru poukázal na rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 108/2012. Dovolací súd preto dospel k záveru, že krajský súd sa riešením otázky nastolenej sťažovateľom neodklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Pokiaľ sťažovateľ vyvodzoval prípustnosť dovolania aj z § 421 ods. 1 písm. c) CSP, argumentujúc, že súd prvej inštancie a odvolací súd dospeli v obdobných konaniach k iným záverom, pokiaľ ide o posúdenie dôvodu obnovy konania podľa § 397 písm. a) CSP, najvyšší súd zhrnul, čo možno považovať za jeho ustálenú rozhodovaciu prax. Vyslovil, že sťažovateľ v dovolaní neoznačil žiadne rozhodnutia dovolacieho súdu, v ktorých by bola právna otázka riešená rozdielne. Jeho dovolacia argumentácia v jednotlivostiach a aj komplexne nedáva podklad pre posúdenie, či skutočne došlo k rozdielnej rozhodovacej činnosti dovolacieho súdu, resp. ani nepreukázal jeho odlišné rozhodovanie.

II.

Argumentácia sťažovateľa

7. Sťažovateľ svoju ústavnú sťažnosť nasmeroval proti napadnutým rozhodnutiam všeobecných súdov, pričom po opise skutkového stavu vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu namieta, že odvolací súd postupoval príliš formalisticky, keď len stroho (a bez akéhokoľvek relevantného odôvodnenia) skonštatoval, že uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 8Cdo/186/2018 nie je spôsobilým dôvodom prípustnosti obnovy konania s odôvodnením zameraným len na to, že judikatúrny posun nie je dôvodom obnovy konania. Uviedol, že s týmto názorom sa v podstate stotožňuje, avšak v danom prípade nemožno predmetné uznesenie najvyššieho súdu považovať za judikatúrny posun, ale za rozhodnutie v intenciách § 397 písm. a) CSP. Právny názor odvolacieho súdu je preto podľa názoru sťažovateľa arbitrárny. Sťažovateľ je presvedčený, že existencia neskoršieho rozhodnutia (aj rozhodnutia najvyššieho súdu) za splnenia ďalších kumulatívnych podmienok môže byť spôsobilým dôvodom prípustnosti obnovy konania a toto rozhodnutie nemožno automaticky bez ďalšieho označiť za judikát, a tým dospieť k záveru o tom, že judikatúrny posun nie je dôvodom prípustnosti obnovy konania. Nepovolením obnovy konania by bol podľa sťažovateľa ponechaný stav, v ktorom napriek neexistencii jeho pasívnej vecnej legitimácie by bol zaviazaný na peňažné plnenie žalovanému, čím by celkom nepochybne došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu. Obnovou pôvodného konania vedeného pod sp. zn. 4C/204/2010 sa tak môže odstrániť stav právnej neistoty, ktorý bol vyvolaný nesprávnym právnym posúdením veci v pôvodnom konaní. Odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu považuje sťažovateľ za nedostatočné a nepresvedčivé.

8. Rovnako sťažovateľ hodnotí aj napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, ktorý napriek obsiahlej dovolacej argumentácii sťažovateľa odmietol jeho dovolanie iba z formálnych dôvodov. Najvyšší súd len veľmi všeobecne skonštatoval, že sťažovateľom vymedzená právna otázka už bola v jeho

rozhodovacej praxi vyriešená. Najvyššiemu súdu vytýka jeho postup, ktorým nastolenú dovoláciu otázku svojvoľne podradil pod iný dôvod prípustnosti dovolania, ako žiadal sťažovateľ v podanom dovolaní. Podľa názoru sťažovateľa pritom z dovolacím súdom označeného rozhodnutia sp. zn. 3Cdo/98/2011 nevyplýva, že najvyšší súd sa v ňom zaoberal sťažovateľom sformulovanou dovolacou otázkou. Taktiež v rozhodnutí sp. zn. 5Cdo/116/2022, ktoré sa síce týkalo skutkovo obdobnej veci, sa najvyšší súd ani len okrajovo nezaoberal nastolenou právnou otázkou. Tieto dovolacím súdom označené rozhodnutia pritom podľa sťažovateľa netvoria jeho ustálenú rozhodovaciu prax, neboli publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky a sú len ťažko dohľadateľné. Sťažovateľ je preto presvedčený, že v dovolaní formulovaná právna otázka nebola dosiaľ najvyšším súdom v jeho rozhodovacej praxi riešená a dovolací súd sa ňou odmietol zaoberať. V tejto súvislosti sťažovateľ poukázal na závery vyplývajúce z nálezu ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 115/2020.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K napadnutým rozsudkom okresného súdu a krajského súdu:

9. V prípadoch, ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže (mohol) domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto ústavnú sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07, IV. ÚS 8/2022).

10. Z ústavnej sťažnosti je zrejmé, že sťažovateľ podal proti rozsudku súdu prvej inštancie odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom. Ústavný súd preto konštatuje absenciu svojej právomoci na preskúmanie napadnutého rozsudku okresného súdu.

11. Obdobne vyhodnotil ústavný súd aj tú časť ústavnej sťažnosti, ktorá smeruje proti napadnutému rozsudku krajského súdu. V sťažnostnej argumentácii (významne sa prekrývajúcou s tou, ktorú sťažovateľ uplatnil v podanom dovolaní, ktoré si ústavný súd vyžiadaval od okresného súdu, pozn.) ústavný súd vo vzťahu k rozsudku odvolacieho súdu identifikoval námietku absencie riadneho a presvedčivého odôvodnenia, ako aj námietku nesprávne vyriešenej dovolacej otázky. Identické námietky pritom sťažovateľ uplatnil aj v podanom dovolaní, ktorého prípustnosť vyvodzoval z § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 CSP. Keďže v rámci uplatnenej dovolacej právomoci sa najvyšší súd sťažovateľom uplatnenými dovolaciami námietkami (totožnými s tými, ktoré predostiera v ústavnej sťažnosti) zaoberal, je vylúčená právomoc ústavného súdu aj vo vzťahu k tej časti ústavnej sťažnosti, ktorá smeruje proti napadnutému rozsudku odvolacieho súdu (obdobne IV. ÚS 468/2018, IV. ÚS 245/2022). Iné námietky neuplatniteľné v mimoriadnom opravnom prostriedku sťažovateľ v ústavnej sťažnosti neidentifikoval, resp. nemožnosť obrátiť sa s takýmto druhom námietky na dovolací súd ani netvrdil (pozri napr. IV. ÚS 398/2022, IV. ÚS 404/2022).

12. Uplatňujúc princíp subsidiarity, ústavný súd odmietol túto časť ústavnej sťažnosti, ktorá smeruje proti napadnutým rozsudkom okresného súdu a krajského súdu podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

13. Vzhľadom na to, že sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorým bolo odmietnuté jeho dovolanie z dôvodu neprípustnosti podľa § 447 písm. c) a f) CSP, ústavný súd sa s prihliadnutím na svoje postavenie ochrancu ústavnosti zameral pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti na posúdenie, či rozhodnutie o dovolaní sťažovateľa zo strany najvyššieho súdu nevybočilo z mantinelov ústavne konformného posúdenia jeho vlastnej právomoci.

14. V tejto súvislosti je potrebné akcentovať, že ústavný súd síce plne rešpektuje rozhodovací priestor najvyššieho súdu vrátane jeho kompetencie ústavne konformným spôsobom vymedziť si prípustnosť a spôsob rozhodovania o dovolaní (II. ÚS 398/08, I. ÚS 18/2020), no len pokiaľ neprekročí ústavné štandardy (I. ÚS 17/01). Konanie o mimoriadnych opravných prostriedkoch nie je vyňaté z rámca ústavnoprávných princípov, preto ústavný súd musí dbať na to, aby boli dodržané záruky spravodlivého procesu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Z ústavného hľadiska je podmienkou, aby interpretácia prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov nebola svojvoľná ani formalistická a aby bola čo najustálenejšia, a teda súladná s právom na súdnu ochranu (II. ÚS 398/08, II. ÚS 65/2010). Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa súdna ochrana poskytne v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a používanie príslušných zákonných ustanovení musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012).

15. Po náležitom preskúmaní napadnutého uznesenia ústavný súd pochybenie ústavnoprávnej intenzity v posudzovanom prípade nezistil.

16. Sťažovateľ najvyššiemu súdu v podstatnom vytýka „*nesprávne*“ a „*svojvoľné*“ podradenie sformulovanej dovolacej otázky (v znení citovanom v bode 6.2 tohto uznesenia) pod iný dôvod prípustnosti dovolania než ten, ktorý označil v podanom dovolaní. Sťažovateľ je presvedčený, že ním vymedzená právna otázka nebola v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu ešte vyriešená, a preto je daný dôvod prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, a nie podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP. V nadväznosti na to rozporuje právny názor dovolacieho súdu o zodpovedaní nastolenej otázky v rozhodnutiach sp. zn. 3Cdo/98/2011 a sp. zn. 5Cdo/116/2022, pretože tieto podľa jeho názoru predmetnú právnu otázku ani len okrajovo neriešia a navyše nejde o publikované rozhodnutia, ktoré by predstavovali ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu.

17. Po oboznámení sa so sťažnostnou argumentáciou sťažovateľa (čiastočne sa prekrývajúcou s tou, ktorú uplatnil v dovolaní) musí ústavný súd konštatovať, že vyznieva zmätočne a nekoherentne. Na jednej strane totiž sťažovateľ v dovolaní vymedzil krajským súdom nesprávne vyriešenú právnu otázku v znení, „*či je judikatúrny posun, resp. existencia rozhodnutia Najvyššieho súdu SR vydaného po právoplatne skončenom konaní dôvodom obnovy konania podľa § 397 písm. a) CSP*“, no na druhej strane, stotožňujúc sa so záverom prijatým krajským súdom, tvrdí, že uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 8Cdo/186/2018 judikatúrny posun nepredstavuje.

18. Bez ohľadu na to možno konštatovať, že sťažovateľ činí sporným záver konajúcich súdov o nesplnení podmienok na povolenie obnovy konania, ktorej sa domáhal podľa § 397 písm. a) CSP,

a to pre hrubý rozpor právneho názoru ustáleného súdmi v pôvodnom konaní vedenom pod sp. zn. 4C/204/2010 (ktorého obnova mala byť podľa názoru sťažovateľa povolená) s právnym názorom vysloveným najvyšším súdom v inom konaní (sp. zn. 8Cdo/186/2018) týkajúcom sa tých istých strán aj predmetu konania, keď dovolací súd pri totožnom skutkovom a právnom stave (rozdiel bol len v žalovanom období, v ktorom vzniklo bezdôvodné obohatenie) konštatoval, že užívaním pozemku žalobcu bez právneho titulu sa bezdôvodne obohatil skutočný vlastník stavby, nie jej domnelý vlastník.

19. Ústavný súd pritom z vlastnej rozhodovacej činnosti zistil, že obdobnou vecou sťažovateľa sa už zaoberal v uznesení sp. zn. IV. ÚS 655/2023, ktorým odmietol ako zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť sťažovateľa nasmerovanú proti rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/116/2022 o zamietnutí jeho dovolania. V predmetnom konaní konajúce súdy (identicky ako v tejto právnej veci) zamietli žalobu sťažovateľa na povolenie obnovy konania na tom základe, že rozhodnutie dovolacieho súdu sp. zn. 8Cdo/186/2018 neodôvodňuje vyhovie tejto žalobe. Najvyšší súd pritom rovnako ako v posudzovanej veci sťažovateľa poukázal na rozhodnutie sp. zn. 3Cdo/98/2011 (publikované v časopise zo Súdnej praxe č. 2/2017), podľa ktorého obnova konania je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno za podmienok ustanovených v zákone dosiahnuť nápravu vo veci, v ktorej nebol skutkový stav v pôvodnom konaní zistený úplne alebo správne. Návrhom na obnovu konania sa nemožno domáhať nápravy prípadných pochybení pri právnom posudzovaní veci alebo nesprávností procesnej povahy; na nápravu týchto nesprávností slúžia podľa povahy rozhodnutia a charakteru namietanej nesprávnosti iné opravné prostriedky. Vecná nesprávnosť rozsudku napadnutého návrhom na obnovu konania nie je dôvodom zakladajúcim procesnú prípustnosť obnovy konania. Ústavný súd vyhodnotil predmetný rozsudok najvyššieho súdu ako ústavne akceptovateľný, pričom záverom vo svojom rozhodnutí konštatoval, že vadu namietanú v pôvodnom konaní spočívajúcu v nesprávnom právnom posúdení veci (otázka, či nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia z titulu užívania pozemku sa má uplatniť proti vlastníkovi stavby alebo užívateľovi stavby postavenej na cudzom pozemku) mala byť sťažovateľom uplatnená v rámci dovolacieho konania, a nie prostredníctvom žaloby o obnovu konania.

20. Od týchto prijatých záverov nemá ústavný súd dôvod odchyliť sa ani v uvedenej (skutkovo a právne totožnej) veci sťažovateľa.

21. Už v uznesení sp. zn. II. ÚS 108/2012 pritom ústavný súd uviedol, že judikatúru súdov (aj keby malo ísť o ustálenú a konštantnú judikatúru) nemožno považovať za skutočnosť, na základe ktorej by bolo možné požiadať o obnovu konania. Judikatúra totiž predstavuje právny názor na výklad a aplikáciu určitej právnej normy, a to buď vo všeobecnej polohe, alebo v nadväznosti na konkrétne skutkové okolnosti riešeného prípadu. Zjednodušene povedané, to znamená, že s ohľadom na súdnu prax v iných veciach môže účastník konania vo svojej právnej veci argumentovať v prospech pre neho priaznivého výkladu a aplikácie práva s poukazom na rozhodnutia vydané v iných obdobných prípadoch. Nie je možné namiesto prostriedkov nápravy právoplatných rozhodnutí (dovolania, mimoriadneho dovolania) použiť inštitút obnovy konania, ktorý je mimoriadnym opravným prostriedkom najmä na nápravu pochybení pri zisťovaní skutkového stavu, nie teda na naprávanie chybných právnych názorov.

22. Ak preto najvyšší súd sťažovateľom nastolenú právnu otázku v kontexte celej jeho uplatnenej dovolacej argumentácie zodpovedal odkazom na rozhodnutia sp. zn. 3Cdo/98/2011

a sp. zn. 5Cdo/116/2022 (bod 27 napadnutého uznesenia), nemožno mu z ústavného hľadiska nič vytknúť.

23. Pre úplnosť ústavný súd vo vzťahu k spochybňovaniu postupu najvyššieho súdu poukazuje na závery uznesenia veľkého senátu obchodnoprávneho kolégia sp. zn. 1 V Obdo 2/2020 z 27. apríla 2021, v zmysle ktorých dovolací súd nie je viazaný tým, čo uvedie dovolateľ vo vzťahu k jeho subjektívnemu pocitu o prípustnosti dovolania, a už v žiadnom prípade nie je viazaný dovolateľom označeným konkrétnym písmenom obsiahnutým v § 421 ods. 1 CSP. Ak preto najvyšší súd, do ktorého rúk patrí posúdenie prípustnosti dovolania, podradil sťažovateľom vymedzenú otázku pod dôvod prípustnosti dovolania § 421 ods. 1 písm. a) CSP, ústavný súd nepovažuje tento postup za ústavne neudržateľný, tak ako to tvrdí sťažovateľ v ústavnej sťažnosti (obdobne I. ÚS 454/2024).

24. Podľa názoru ústavného súdu sa najvyšší súd v dôvodoch napadnutého uznesenia ústavne akceptovateľným spôsobom vysporiadal so všetkými námietkami sťažovateľa, ktorými odôvodňoval existenciu vady zmätočnosti, ako aj nesprávne právne posúdenie veci konajúcimi súdmi nižšej inštancie. Odôvodneniu napadnutého uznesenia tak nie je z hľadiska ústavnej konformity čo vytknúť.

25. Sumarizujúc uvedené, ústavný súd, zohľadňujúc predostretú sťažnostnú argumentáciu, uzatvára, že v napadnutom uznesení najvyššieho súdu nevzhliadol žiadnu kvalifikovanú vadu, ktorá by svedčila o možnom porušení základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a odôvodňovala by jeho kasačný zásah. Z týchto dôvodov ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.3. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

26. Pokiaľ ide o aplikáciu čl. 6 ods. 1 dohovoru na vec sťažovateľa, ústavný súd uvádza, že z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) možno vyvodiť, že pod ochranu čl. 6 ods. 1 dohovoru nespadá konanie o mimoriadnych opravných prostriedkoch, za ktoré treba bezpochyby považovať aj obnovu konania (IV. ÚS 382/09, I. ÚS 5/02, II. ÚS 309/2020, IV. ÚS 289/2020, rozsudok ESLP vo veci Fischer proti Rakúsku zo 6. 5. 2003, sťažnosť č. 27569/02, rozsudok vo veci Verein gegen Tierfabriken Schweiz (VgT) proti Švajčiarsku zo 4. 10. 2007, sťažnosť č. 32772/02, rozsudok vo veci Kucera proti Rakúsku z 3. 10. 2002, sťažnosť č. 40072/98), pretože rozhodnutia o povolení obnovy konania alebo zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania priamo nesúvisia s rozhodnutím o právach a záväzkoch občianskoprávneho charakteru alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti adresátom práv podľa tohto ustanovenia dohovoru. Článok 6 ods. 1 dohovoru totiž neobsahuje právo na revíziu súdneho konania [pozri aj SVÁK, J. *Ochrana ľudských práv z pohľadu judikatúry a doktríny štrasburských orgánov ochrany práva*. Žilina : Poradca podnikateľa, 2003, s. 370 – 371, ktorý v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie vo veci Callaghan proti Spojenému kráľovstvu z 9. 5. 1985, Décisions et rapports, č. 60 (IV. ÚS 403/09)].

27. Z uvedeného dôvodu ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť aj v časti namietajúcej porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

28. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa formulovanými v petite jeho ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. októbra 2024

Libor Duľa
predseda senátu